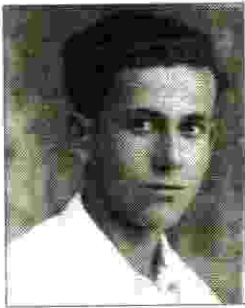

גולדרינג אריה

נולד ב-26.5.1926 בפיוטרקוב - טריבונלסקי, פולין
עלה לארץ ב-1945
התגייס לפל"ם ב-1947

ה ע ס נ ה ר י ס ' 0

היתה זאת הרגשה של חובה להתגייס לפל"ם לסייע בהבאת
עולים - פליטים ניצולי השואה וכל יתר יהודים, שרצו
לעלות ארצה בכל מיני דרכים.
פל"ם היה באותה תקופה הזרוע מבצעת ופעילה ביותר
טרם הקמת המדינה בהבאת שארית הפליטה ארצה -
שנשארו בחיים לאחר השואה. וכך ניתנה לי זכות
ואפשרות לתרום את חלקי למפעל הקדוש הזה.

הזכרונות האישיים

אני כותב כאיש הפל"ם יוצא השואה. גולדרינג אריה יליד
פולין מהעיר פיוטרקוב טריבונלסקי בן ליצחק ופרלה (חיה)
ושני בנים (אחים שלי). בבית שררה אהבת ישראל ואהבת
האדם והחיים התנהלו בצורה רגילה עד שפקד אותנו האסון
הכבד הזה השואה.

ברצוני לכתוב בקשר לגיוסי לפל"ם פלוגה י'. אין אני בא
כאן לחדש את המטרות שהוטלו על הפל"ם בקשר להעברת
שארית הפליטה (מעפילים) בלתי לגליים מאירופה ומכל
המקומות האחרים בעולם לארץ-ישראל. אשר הפל"ם
מילא תפקיד חשוב (ואולי המרכזי) בהעברת ניצולי השואה
בדרכים (דרך ללא דרך) לארץ ישראל, ובמיוחד לאחר
מלחמת העולם השנייה להביא את שרידי השואה שנשארו
בחיים ממחנות רכזו והשמדה, באירופה וגרמניה. אני יודע
שמיטב הנוער בארץ התגייס לפל"ם ולפל"ם למטרה
הקדושה הזו.

הייתי איתם ביחד כמתנדב ניצול השואה, וכפי שסמק
(שמואל ינאי) מורי ומפקדי אמר בכנס הפל"ם שהתקיים
בקיסריה (קבוץ שדות-ים) במרכז הימי בשבת ב-5 במאי
1990, האנשים שהתגייסו לפל"ם התגייסו לא על מנת
לקבל פרס, תמורה או כל הטבה, או הבטחה אחרת, אלא
התגייסו למען המטרה הקדושה הזו בהבאת שארית הפליטה
ונצולי השואה לארץ. אפילו אם זה היה כרוך בסיכון חיים.
ולכן ולמרות שנשארת (יחיד) לבד מכל בני המשפחה
ולאחר שעברתי את כל שבעת מדורי הגהנום של מחנות
רכזו וההשמדה מהשואה האיומה של גרמניה הנאצית
וגרורותיה "ימח שמם", מצאתי לעצמי חובה להיות בין
הבחורים האלה אשר גם התנדבו לעבודה הקדושה הזו.

עברתי את השואה במלמת העולם השנייה ויצאתי מאפר
של מחנות השמדה מחנות ריכוז.

כילד-נער שוחררתי ממחנה ריכוז בוכנוולד בגרמניה ע"י
הצבא האמריקאי 11.4.1945. כעבור כמה חדשים עליתי
ארצה דרך צרפת באניה "מטרואה" ב-1945 ונשלחתי
לפנימיה של עליית הנוער למוסד חנוכי חקלאי במגדיל,
שם למדתי שנתיים עד 1947.

בשנת 1947 התגייסתי לפלמ"ח - לפל"ם יחד עם חברי
ראובן שדמי - גדוד 4, פלוגה י'.

בסוף 1947, כשהתחילו הקרבות, נשלחנו והשתתפנו
בקרבות בנגב, בסיוע לישובים בדרום, הישובים היו נתונים
במצור ע"י אייבים.

אני בוגר קורס ימי מס' 9 בקיסריה. אחרי גמר הקורס
נספחתי לחמ"ד (חייל-מדעי). לתקופה כחודשיים.

השתתפתי גם בקרבות בלטרון - סיוע של מרגמות "6 אינש
- וגם בליווי של שיירות לירושלים הנצורה- בדרך בורמה".
בשלב מסוים, בסוף שנת 1947, נשלחתי, יחד עם היחידה,
לאבטח (לשמור) את קו המינים בנגב - קיבוץ דורות, דוחמה
ועוד. לאחר מכן הועברתי לבית אשל ונבטים.

בנוסף עסקנו בליווי אספקה ל 11 ישובים בנגב. בזמן מסוים
הוחזרנו לקורס מס' 9 של הפל"ם.

אחרי כן הועברתי לחיל-הים ושירתתי בשייטת הקטנה
וספינות משמר חופים עד שנת 1950.

בגמר השרות הצבאי - עברתי בנמל חיפה כמשך 32 שנה.
היום אני גימלאי של נמל חיפה. יש לי 3 בנים ואני סבא ל-
7 נכדים.

המניעים, שהביאו אותי להתגייס לפל"ם, להעפלה

היות ואני ניצול השואה - בגמר הלימודים בפנימיה של
עליית הנוער במגדיל בשנת 1947 ועקב המצב הבטחוני
הקשה שהיה בארץ באותה תקופה, למרות שנשארת לבד
מכל בני משפחתי, שנספו בשואה בתקופת מלחמת העולם
השנייה - החלטתי להתגייס לפלמ"ח-פל"ם.

אני זוכר, אותו יום, בו התגייסתי לפל"ם, היה עבורי יום
מאושר ביותר בחיים, שהיתה לי זכות לתרום את חלקי
לתקומת מדינת ישראל.

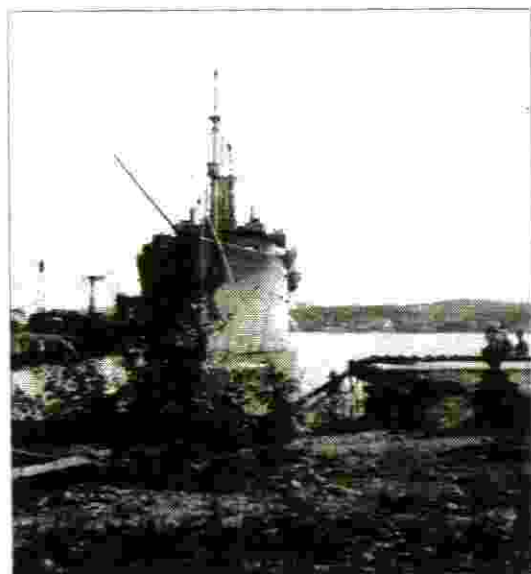
מיל' בחיל-הים) ביולי 1947 למרות שלא הייתי חייב להתגייס לפלמ"ח-פל"ים והציעו לנו כל מיני אלטרנטיבות אחרות יותר קלות וטובות כגון: להתחיל להסתדר בעבודה, או להתגייס לנוטרות של משטרת המנדט, אם כי זו גם כן הייתה תרומה חשובה בסיוע לישראל, ולמרות שנשארתי לבדי בחיים עם צלקות כואבות מהשואה האיומה, ובלי משפחה ראיתי חובה והתגייסתי לפל"ים פלוגה י'.

אינני מצטער אפילו לרגע אחר, להפך נפל עלי חלק גדול בשמחתי שזכיתי להשתתף בכל מיני קרבות, ובשמחה רבה משלא זכיתי בתקופת השואה.

כמו שאמרתי ביולי 1947 בגמר הלימודים במוסד עלית הנוער במגריאל, התגיסתי יחד עם חברי לסבל מהשואה ראובן שדמי לפל"ים אשר למדנו ביחד במוסד הנ"ל. גיסתי לקיבוץ מעברות, עברתי קורס ימי מס' 9 בקיסריה (שדות-ים) כמו כן השתתפתי במלחמת השחרור, וגם נשלחתי יחד עם חברי ראובן שדמי, צבי תירוש, ויתר החברים לפני הקורס, בפרוס הקרבות בסוף שנת 1947 כתגבורת מהמחלקה הימית לנגב, לסיוע לישובי הנגב. ונתקעתי במשק נבטים עד שחרור באר-שבע (עיר הנגב) והוחזרתי לקורס ימי מספר 9 של הפל"ים כמו כן השתתפתי במרבית מלחמות ישראל.

אשרינו שזכינו והיינו בין אלה אשר בזכותם יש לנו חלק בקיום מדינת-ישראל, ומי יתן ונזכה גם לשלום אמת ולא נדע יותר על מלחמות, כי רק מדינת ישראל חזקה היא הערובה הטובה ביותר מכל תפוצות העולם שלא תהיה עוד שואה.

אמנם מצד אחד אני נושא איתי כל החיים מטען כבד ומר מכל הטרדייה של השואה ומצד שני מאושר, נשוי וזכיתי לבנות לי משפחה, בית, אני אבא לשלושה בנים כולם שרתו בצה"ל, וכולם ב"ה נשואים, ואני סבא לארבע נכדים כן ירבו ופנסיונר מנמל חיפה.

האוניה "מטרואה" בה הועלו ראשוני ניצולי השואה

כמו כן היו עוד הרבה מהנוער היהודי אשר עברו את השואה ונשארו בחיים, יתומים עם סבל רב וזכרונות מרים והגיעו לארץ-ישראל בכל מיני דרכים לגליים ובלתי לגליים התגייסו לפל"ים, זכור לי מקרה של חברי אשר גם כן היה בשואה והגיע באניה "ציאת-אירופה תש"ז-1947" והתנדב כנ"ל. צבי (ויינברג) תירוש היום תת אלוף במיל' חיל-הים וכל זה על מנת להיות שותף ולקחת חלק במשימה הקדושה הזו ועכשיו שזכיתי להגיע למדינה שלנו ארץ ישראל ראיתי את חובתי למלא את התפקיד באהבה למען לעזור ולהשתתף בהצלת שארית הפליטה שנשארו בחיים.

ברצוני להרגיש שאצלנו בבית הייתה אוירה יהודית-רגילה, בעירנו גם שררה אוירה של אהבת ישראל, ויהדות. ואני אף פעם לא הייתי מעלה על דעתי שעם כמו העם הגרמני שהיה תרבותי יכול לבצע השמדת עם כפי שעשה יחד עם הרבה עוזרים פולניים ועמים אחרים, למרות שיש כאילו שמועה שהעם היהודי הלך כצאן לטבח זה לא נכון מדוע לא מרדו ולמה לא התנגדו, אחת השאלות המרכזיות העומדות לדיון.

מדוע לא מרדו ששת מליוני בני עמנו או בנוסחתה הרגילה של הבעיה מדוע הלכו כצאן לטבח, מן הראוי להפריך נמרצות את העלילה המשפילה שמצאה לה מהלכים בקרב אלה שלא נתנסו בפגעי גזרות היטלר.

בעיקר כחוגי הנוער, עלילה שלפיה קבלו קרבות השואה עליהם את הדין מתוך הכניעה כצאן לטבח יובל.

נכון הדבר כי גרמניה נושאת בעיקר ביסוד האחריות המוסרית, החוקית, המעשית של השמדת ששה מליון מבני העם היהודי. כל מקום שרגלה של גרמניה לא דרכה בו לא הושמדו יהודים.

לדוגמא: שיעבודה של אומה צרפתית עמדו לרשותה מאה ריויות, או השתלטות על חלק גדול מהעם הסובייטי שלהגנתו נלחם הצא האדום.

מליונים של חיילים ואזרחים (אומרים כחמש עשרה מליון), נרצחו בידי הנאצים ואין איש טוען שהיו פחדנים והלכו למוות. לאחר שהניצולים חזרו הביתה לארצם.

אני יוצא שואה ושוחררתי ממחנה רכוז בוכנוולנד 11.4.1945 בגרמניה ע"י הצבא האמריקאי, ושייך לילדי ונערי בוכנוולנד לשעבר.

הייתי מוזלמן כזה שכל העור והעצמות היבשות רק בלטו לי, כמו שכתבו בספר התנ"ך, בן אדם התחיינה העצמות האלה? יחזקאל ל"ז-ג'.

כן העצמות האלה שהיו (מוזלמנים) התחילו לחיות מחדש כעבור כמה חרשים לאחר המלחמה הנוראה הזו, הגעתי לארץ-ישראל בערך בחודש יולי 1945 עם האניה הראשונה בשם "מטרואה" מצרפת לישראל בצורה לגלית הייתי שנתיים בפנימיה במסגרת עלית הנוער במוסד חנוכי קקלאי במגריאל, ובגמר הלימודים התנדבתי והתגיסתי לפל"ים מהמוסד יחד עם חברי יוצא שואה ראובן שדמי (רב סרן